

Arrest

nr. 189 768 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Mogadishu en in 2013 verhuisd te zijn naar El Dheere (provincie Galguduud) omwille van uw huwelijk. U behoort tot de clan Waceysle < Abgal. U bezit de Somalische nationaliteit.

U baatte in El Dheere een winkel uit. Op een ochtend kwam een jongen naar uw winkel, op een moment dat uw man voor zaken in Mogadishu was. Hij weigerde te zeggen wie hij was. Hij zei dat u moest stoppen met werken in de winkel en met hen moest komen werken. U zei dat u dat niet wou omdat u al werk had. De jongen ging weg.

Die middag werd u aangereden door een motor op het moment dat u houtskolen ging halen. U kreeg in een apotheek medicijnen toegediend en ging naar huis. 's Avonds werd u thuis bezocht door een groep

gemaskerde mannen. Zij blinddoekten u en namen u mee. Ze zeiden dat u verplicht was om met hen samen te werken en dat u in ruil naar het paradijs zou gaan. U werd bang en vroeg wat u moest doen. Ze bevelen u om een zelfmoordaanslag te plegen. U kreeg vervolgens twee dagen de tijd om afscheid te nemen van uw vrienden.

U vertelde alles aan uw echtgenoot. De oma van uw echtgenoot regelde dat jullie samen met uw pleegzus konden vertrekken. U vertrok op 16 september 2015 met de auto naar Kenia, waar u op 26 september 2015 aankwam. U verbleef twee weken bij een smokkelaar in Nairobi. U vertrok op 12 oktober 2015 met een vliegtuig naar Europa. Op 15 oktober 2015 kwam u aan in België, waar u op 16 oktober 2015 asiel aanvraagde.

U legt een medisch attest voor dat aantoont dat u diabetespatiënt bent.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, p.2). U gaf op dat moment nadrukkelijk aan deze opmerkingen goed begrepen te hebben. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit El Dheere, Galguduud. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Ten eerste kan het Commissariaat-generaal de aanleiding van uw verhuis van Mogadishu naar El Dheere niet voor waar aannemen, omdat u nauwelijks iets kan vertellen over de man voor wie u naar vol oorlogsgebied zou zijn verhuisd.

Wanneer er wordt gevraagd om over uw echtgenoot te vertellen, kan u helemaal niks concreet over hem of zijn persoonlijkheid vertellen, enkel dat hij een gewone man met een donkere huidskleur is (CGVS, p. 9). U wordt tot zes keer toe aangemaand om meer over hem te vertellen.

U blijft daarbij telkens steken in zeer vage verklaringen, zoals 'het was een goeie mens' en 'het was een jongeman die werkte, die op zoek was naar een toekomst, een goeie jongeman' (CGVS, p.9). Ook uw

kennis over zijn clan, toch één van de fundamenteën van de Somalische samenleving, stelt zo goed als niets voor. U weet enkel dat hij tot de clan Faqi Mohamed behoort (CGVS, p.9).

Daarnaast kan u eveneens nauwelijks iets vertellen over de manier waarop jullie een relatie zijn aangegaan. Verschillende keren wordt u gevraagd om te vertellen over de manier waarop jullie elkaar hebben leren kennen en hoe jullie relatie verlopen is (CGVS, p.4). Ook hier raakt u niet verder dan vaagheden en algemeenheden: 'we hebben elkaar ontmoet, uiteindelijk zijn we getrouwd' (CGVS, p.4). Er was u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat het zeer belangrijk was om zo volledig en gedetailleerd op alle vragen te antwoorden (CGVS, p.2). U wordt er al snel aan herinnerd dat u zo uitgebreid mogelijk moet vertellen (CGVS, p.4). Keer op keer wordt u gevraagd om meer in detail te vertellen over het begin van jullie relatie. Ook hierna legt u alleen maar vage verklaringen af: 'op een gegeven moment ben ik met hem getrouwd'; 'hij heeft me gezien, op een gegeven moment hadden we een relatie, hij stelde voor om te trouwen'. Ook gevraagd naar het precieze moment dat jullie elkaar leerden kennen kan u geen enkele gedetailleerde of doorleefde info geven: 'Het was op een dag, hij zei 'ik heb je nodig', hij stelde een huwelijk voor en ik ging akkoord' (CGVS, p.4). Nochtans verklaart u dat u vier maanden een relatie had voor jullie trouwden (CGVS, p.5). Dit is in flagrante tegenspraak met de vaststelling dat u geen enkele informatie kan geven over het ontstaan van de relatie of de ontwikkeling ervan tot aan het huwelijk.

Het Commissariaat-generaal kan niet aannemen dat u daadwerkelijk bijna drie jaar een relatie en huwelijk had met een man over wie u nog niet de meest elementaire zaken kan vertellen. Gezien het huwelijk met uw man voor u de enige aanleiding was om Mogadishu te verlaten en te verhuizen (CGVS, p.5), ondermijnt dit aspect al zeer sterk de geloofwaardigheid van uw herkomst uit El Dheere.

U weet zo goed als niets te vertellen over Al Shabaab, de terreurbeweging die jarenlang heel Zuid- en Centraal Somalië, waaronder ook uw beweerde eigen stad en regio, in haar macht had.

U verwijst heel de tijd naar Al Shabaab als een moordzuchtige bende, maar u kan helemaal niets concreets vertellen over hun activiteiten in uw regio. Wanneer er wordt gevraagd om concreet te vertellen waarom u zo bang was voor Al Shabaab, verwijst u eerst naar uw eigen beweerde problemen door te zeggen dat u zou vermoord worden als u zou weigeren met hen samen te werken (CGVS, p.13). Wanneer er wordt gevraagd naar de periode voor uw eigen problemen begonnen, verklaart u dat ze 'veel vrouwen hebben meegenomen en vermoord' en dat mensen gedwongen werden een 'grote hijab te dragen, boerka en handschoenen' (CGVS, p.14). Wanneer er wordt gevraagd wat er verder nog was, antwoordt u enkel 'problemen'. Wanneer er wordt doorgevraagd over de vrouwen die werden meegenomen, kan u daar geen voorbeelden van geven, en verwijst u enkel naar wat er uzelf overkomen zou zijn (CGVS, p.14). U verklaart uiteindelijk dat dat alleen met u gebeurd is, en niet met andere vrouwen. Er wordt opnieuw gevraagd om te vertellen over de problemen die Al Shabaab in uw streek veroorzaakte, waardoor u naar eigen zeggen voor hen in angst leefde. U kan opnieuw niets concreet antwoorden op deze vraag: 'mensen die ze vermoord hebben. Mensen die op dit moment vastzitten' (CGVS, p.14). Wanneer er naar precieze voorbeelden wordt gevraagd verklaart u opnieuw zeer vaag: 'ze vermoorden mensen, die niet naar hen luisteren' (CGVS, p.14). Wanneer er opnieuw naar voorbeelden wordt gevraagd, vertelt u vaagweg over iets 'waarover u gehoord had' van twee meisjes die hetzelfde hebben meegemaakt als u: ze weigerden voor Al Shabaab te werken en werden vermoord (CGVS, p.14). Dit is natuurlijk tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat dit alleen met uzelf is gebeurd. Het enige wat u kan vertellen over Al Shabaab is dat ze mensen vermoorden, maar zelfs daarvan kan u geen voorbeelden of doorleefde kennis tonen. Los van de door u beweerde problemen kan u uw verklaringen over Al Shabaab op geen enkele manier steunen op persoonlijke ervaringen in El Dheere.

Wanneer u nog meer wordt gevraagd over het leven onder Al Shabaab in El Dheere, verklaart u enkel vaag dat u daar leefde en een winkel had, dat u zich niet met andere mensen bemoeide, dat zij daar de controle hadden en dat hun regels aanvaard moesten worden (CGVS, p.15). Er wordt u gevraagd wat die regels dan precies waren, waarop u enkel antwoordt dat u kledij moest dragen die alles bedekte (CGVS, p.15). U verklaart verder geen andere regels van Al Shabaab te kennen (CGVS, p.15).

Uw verklaringen over Al Shabaab zijn compleet onaannemelijk. Al Shabaab strijdt al bijna tien jaar non-stop in heel Centraal en Zuid-Somalië. Gezien uw beweerde herkomst uit deze regio is het totaal ongeloofwaardig dat u over deze groep zo goed als niks concreet kan vertellen.

Daarbij moet worden aangestipt dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal keer op keer wordt aangespoord om meer concrete zaken te vertellen en dat u er op bent gewezen dat het van groot belang was dat u zo volledig en gedetailleerd mogelijk vertelt.

Volgens de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, legt Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving op (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze gebieden is het naleven van de regels die Al Shabaab oplegt van essentieel belang voor het zelfbehoud. Bovendien is de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig. Zo houdt de beweging met behulp van op auto's gemonteerde luidsprekers preken in de dorpen en steden om jongeren te rekruteren (zie informatie in het administratieve dossier). Straffen zoals amputaties, stenigingen, onthoofdingen en zweepslagen worden in het publiek uitgevoerd (zie informatie in het administratieve dossier). Ook in uw beweerde regio was dit het geval. In 2014 legde Al Shabaab de bevolking van het district El Dheere nog een algemene belasting van 100.000 dollar op (zie administratieve dossier). Het is totaal onaannemelijk dat u meer dan twee jaar in een door Al Shabaab bestuurde stad zou kunnen wonen zonder enige weet te hebben van de regels die u in het dagdagelijkse leven in acht moet nemen om te kunnen overleven. Het is eveneens volledig ongeloofwaardig dat u in deze regio kan leven zonder persoonlijk in aanraking te komen met Al Shabaab, los van de door u beweerde problemen.

Wanneer u wordt geconfronteerd met de twijfels omtrent uw herkomst uit El Dheere, houdt u vol dat u daar gewoond hebt, en dat u nergens anders vandaan komt (CGVS, p.16). U wijt uw onwetendheden over de regio aan het feit dat u aan diabetes lijdt (CGVS, p. 16). Het Commissariaat-generaal kan echter niet aannemen dat het compleet vergeten van bijvoorbeeld fundamentele wetten en regels die in Al Shabaabgebied noodzakelijk waren om te kennen teneinde simpelweg te kunnen overleven, daaraan te wijten kan vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit El Dheere. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit El Dheere kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. **Omdat noch uw herkomst, noch uw profiel geloofwaardig is kunnen de vervolgingsfeiten die u als asielrelaas inroept als geloofwaardig worden beschouwd.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke herkomst, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 20 oktober 2016 trouwens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het door u voorgelegde document, dat aantoonst dat u diabetespatiënt bent, kan de beslissing niet in uw voordeel keren. Het feit dat u aan diabetes lijdt wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist. Voor wat betreft de door u aangehaalde ziekte (diabetes) dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit dit wetsartikel blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 24 april 2017 voegt verzoekster haar huwelijksakte en geboorteakte.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 maart 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat verweerder eraan voorbij gaat "dat een huwelijk in Somalië en de verwachtingen van echtgenoten tegenover elkaar niet vergelijkbaar zijn met deze in Somalië". Zo wordt volgens verzoekster sneller beslist om te huwen en krijgt liefde in Somalië een praktischere invulling dan in België. Verzoekster stelt voorts dat men er zich voor moet hoeden om dit alles door een westerse bril te zien.

Verzoekster geeft aan spontaan te hebben verteld over haar huwelijk en echtgenoot. Ook over El Dheere, haar winkeltje, het dagdagelijkse leven kon zij vlot vertellen. Verzoekster benadrukt dat er niet aan voorbijgegaan mag worden dat zij slechts twee jaar in El Dheere gewoond heeft. Ze voegt eraan toe dat zij zoveel mogelijk afstand trachtte te houden van Al Shabaab en dat het niet juist is dat zij niets over Al Shabaab zou weten. Het verzoekschrift stelt nog dat het duidelijk is dat verzoekster getraumatiseerd is, wanneer zij vertelt over hetgeen haar overkomen is.

Verzoekster geeft voorts aan dat zij geen enkel belang had om over haar vlucht naar El Dheere te liegen en dat het de bestreden beslissing subsidiair aan een motivering ontbreekt waarom verzoekster terug zou kunnen naar Mogadishu. Zij stelt dat zij geen enkel netwerk meer heeft in Mogadishu, nu haar grootmoeder die haar heeft opgevoed, in 2014 overleden is en voert aan dat het voor mensen zonder netwerk in Mogadishu onmogelijk is om terug te keren.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van haar asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet haar voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit haar verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij jarenlang gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.4. Aangezien verzoekster verklaart op 10 oktober 1980 geboren te zijn in de stad Mogadishu, provincie Benadir, Somalië, maar vanaf 2012 in het dorp El Dheere in de provincie Galgaduud in Somalië te hebben gewoond tot haar vlucht in september 2015, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is in Somalië en 2 jaar in Sarinley heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters maatschappelijke en socio-politieke is echter ernstig ontoereikend.

2.5. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeksters verhuis van het relatief veilige Mogadishu naar het in oorlogsgebied gelegen El Dheere geenszins aannemelijk is nu zij stelde enkel omwille van haar echtgenoot verhuisd te zijn, maar niets concreets over hem kon vertellen. Gevraagd om over haar echtgenoot te vertellen, stelt verzoekster louter *“Een gewone man, met een donkere huidskleur”* (gehoorverslag van het CGVS van 20 oktober 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 9). Aangemoedigd door de *protection officer* om meer te vertellen, beperkte verzoekster zich tot vage en oppervlakkige verklaringen, *“Het was een goeie mens. Een goeie persoon (...) Het was een jongeman die werkte, en die op zoek was naar een toekomst. Een goeie jongeman”* (CGVS-verslag, p. 9) en *“Hij heeft een goed karakter. Hij ging naar Mogadishu voor de inkopen van de winkel, en hij verkocht die dingen daar. Hij heeft een goed karakter. Het was een goeie jongen. Ik vond hem wel leuk. Wat nog meer? (...) “Wie hij is, hij is Dir. Zijn karakter: hij heeft een goed karakter. Hij zei dat hij van mij hield. Het was een goeie jongen die werkte”* (CGVS-verslag, p. 17). Voorts kon verzoekster nog aangeven dat haar man tot de clan Faqi Mohamed behoort, maar aangaande zijn subclan verklaarde zij slechts, *“de rest herinner ik me niet. Hij zei alleen dat hij behoorde tot Faq Maxamed”*. (CGVS-verslag, p. 9).

2.6. Verzoekster kan evenmin concreet en doorleefd aangeven hoe de relatie tussen haar en haar echtgenoot tot stand gekomen is. Gevraagd hoe verzoekster haar echtgenoot had leren kennen, antwoordde zij vaagweg *"We hebben elkaar ontmoet: zijn tante langs moederszijde woonde bij ons in de buurt. Ik heb hem daar ontmoet. En uiteindelijk zijn we getrouwd."* (CGVS-verslag, p. 4). Opnieuw gevraagd, stelde verzoekster, *"Op'n gegeven moment ben ik getrouwd met hem. Hij zei: 'we hebben daar een winkel, je moet met me meekomen'. Uiteindelijk besliste ik naar El Dheere te verhuizen, samen met mijn oma en het meisje."* (CGVS-verslag, p. 4). Meermaals gevraagd om meer in detail te treden over het begin van hun relatie, bleef verzoekster echter steken in algemeenheden als *"Hij zei: 'ik hou van je.' Ik hield van hem. Hij zei: 'we gaan samenwonen, een leven opbouwen, kinderen krijgen'."* (CGVS-verslag, p. 4). Ook aangaande het precieze moment dat zij haar echtgenoot had leren kennen beperkte verzoekster zich tot vage verklaringen, *"Hij heeft me aangesproken (...) Het was op een dag. Hij zei: Mij heb je nodig.' Hij stelde een huwelijk voor en ik ging ermee akkoord."* (CGVS-verslag, p. 4). Dat verzoekster geen informatie kan geven over het ontstaan van haar relatie of de ontwikkeling ervan tot aan het huwelijk, doet haar beweerde huwelijk verzonnen voorkomen, temeer nu zij zelf verklaarde dat verzoekster en haar echtgenoot vier maanden een relatie hadden vooraleer zij in het huwelijk traden (CGVS-verslag, p. 5).

2.7. Het is niet aanvaardbaar dat verzoekster, die beweert dat zij sinds 2012 gehuwd zijn, dergelijke vage verklaringen aflegt aangaande haar echtgenoot en het ontstaan en de ontwikkeling van hun relatie. Indien verzoekster meent dat de vragen te Westers waren, dan komt het haar toe volgens haar tradities haar relatie aan te tonen. Er werden tijdens het CGVS-gehoor voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van een relatie aannemelijk te maken. Geenszins kan verzoekster beweren dat haar herkomst uit een niet-westers land en haar profiel haar ontslaan van haar medewerkingsplicht en de bewijslast die op haar rust. Derhalve maakt verzoekster haar beweerde huwelijk, waarop overigens haar verhuis naar El Dheere gestoeld is, niet aannemelijk.

2.8. Verzoekster slaagde er evenmin in aan te tonen onder Al Shabaab geleefd te hebben en al zeker niet onder Al Shabaab in El Dheere nu zij de twee jaar die zij onder het repressief regime zou hebben doorgebracht, beperkte tot algemeen- en vaagheden. Zo gaf verzoekster aan dat zij bang was van Al Shabaab omdat *"[z]e heel veel mensen vermoord [hadden], heel veel mensen terecht gesteld. (...) Ik was bang geworden om vermoord te worden door hen, als ik niet mee zou werken. Ze zeiden: 'we gaan je vermoorden als je niet met ons samenwerkt. Je moet doen wat we vragen'."* (CGVS-verslag, p. 13). Gevraagd naar de periode dat verzoekster in El Dheere woonde, voor haar problemen begonnen, kon verzoekster slechts opnieuw vaag antwoorden, *"Ze hadden heel veel vrouwen meegenomen, vermoord. Ze kwamen naar de mensen. Ze zeiden dat ze een grote hijab moesten dragen. Burqa, handschoenen..."* (CGVS-verslag, p. 14). Wanneer de *protection officer* hierover doorvroeg, verwees verzoekster louter naar *"problemen"* en *"Ze vermoorden mensen, degenen die niet naar hen luisteren. Ze hebben de leiding. Heel veel problemen."* (CGVS-verslag, p. 14). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet in staat is meer details te geven over het leven onder de terreurbeweging Al Shabaab en zich beperkt tot het geven van algemene verklaringen. Bovendien spreekt verzoekster zichzelf ook tegen, waar zij eerst nog stelde dat zij de enige vrouw was die door Al Shabaab verplicht werd om met hen samen te werken, gaf zij even later als concreet voorbeeld aan dat *"[twee] meisjes te horen [kregen] dat ze met hen (Al Shabaab) moesten samenwerken. Ze hebben geweigerd. Daarna waren ze vermoord."* (CGVS-verslag, p. 14).

Ook over het leven onder Al Shabaab wist verzoekster niet veel te vertellen. Zo stelde zij enkel, *"We leven daar en we hadden een winkel. We bemoeiden ons niet met andere mensen. Deze mensen hadden de controle daar onder dwang. Hun regels wordt aanvaard. Je moest gewoon accepteren wat ze je vroegen. Op een gegeven moment moet je bepaalde kledij aantrekken."* (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd of er naast kledij nog andere regels waren die Al Shabaab oplegde, antwoordde verzoekster *"Andere regels weet ik niet. Die avond toen ze me naar die woning brachten, hebben ze info over de religie gegeven. Er waren veel mensen aanwezig."* (CGVS-verslag, p. 15). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving oplegt, dat de straffen die worden opgelegd voor het overtreden van deze wetten bijzonder streng zijn, gaande van publieke zweepslagen, steniging en onthoofding tot amputatie, en dat duizenden mensen door hen opgesloten zijn in onmenselijke omstandigheden omdat ze beschuldigd werden van 'kleine overtredingen'. Aldus is het naleven – en kennen – van deze regels van essentieel belang voor het zelfbehoud, wat het dan ook geenszins aanvaardbaar maakt dat verzoekster deze regels niet kent, indien zij werkelijk in El Dheere onder het bewind van Al Shabaab zou geleefd hebben.

Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster niets vermeldt over de collectieve zakat van 100 000 dollar die Al Shabaab in 2014 aan de inwoners van het district El Dheere heeft opgelegd (zie administratief dossier), nu verzoekster naar eigen zeggen toen in El Dheere woonde. Dat verzoekster daarenboven nog nooit van ASWJ, de groepering die Al Shabaab bestrijdt in haar beweerde provincie Galgaduud, heeft gehoord (CGVS-verslag, p. 15), ondermijnt haar beweerde recente herkomst uit El Dheere verder. Verzoeksters onwetendheden, alsook haar vage en oppervlakkige verklaringen, wijzen er dan ook op dat zij geen enkele voeling heeft met de Somalische samenleving aldaar en er ook nooit gewoond heeft.

2.9. Geconfronteerd met de twijfels omtrent verzoeksters voorgehouden herkomst uit El Dheere, houdt verzoekster vol, *“ik heb twee jaar daar gewoond, maar ik ben diabetespatiënt, dus ik vergeet veel”* (CGVS-verslag, p. 16). Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch vermeldt louter dat verzoekster aan diabetes lijdt – wat niet betwist wordt. Hoe dan ook, uit het door verzoekster aangevoerde medisch attest kan nergens worden afgeleid dat haar medische aandoening van die aard is dat zij met geheugenproblemen te kampen heeft, nu dit enkel stelt dat verzoekster diabetes mellitus heeft en dus niets vermeldt over een mentale aandoening. Verzoekster toont niet aan dat ze de fundamentele wetten en regels van Al Shabaab, die zij moet naleven om te kunnen overleven onder het bewind van Al Shabaab, zou vergeten nu dit wezenlijke veranderingen bracht in het dagelijkse leven.

2.10. Waar het verzoekschrift aanvoert dat er niet aan voorbijgegaan mag worden dat verzoekster slechts twee jaar in El Dheere gewoond heeft en zoveel mogelijk afstand trachtte te houden van Al Shabaab, herhaalt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat dergelijke kennis over de regels van Al Shabaab om veiligheidsredenen cruciaal was en is. Daarenboven dient worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster in de twee jaar dat zij in El Dheere woonde nooit eerder geconfronteerd werd met Al Shabaab, temeer nu zij verklaarde een winkeltje uit te baten (CGVS-verslag) en naar de markt te gaan (CGVS-verslag, p. 7) en aldus deelnam aan het openbaar sociaal leven. Bovendien, ook al heeft verzoekster in Mogadishu gewoond, dan nog had ze kennis over de impact van Al Shabaab moeten kennen op de samenleving in Mogadishu.

2.11. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet aantoont dat zij (recent) afkomstig is uit El Dheere in de provincie Galgaduud in Somalië en daar gewoond heeft. De door haar aangehaalde problemen met Al Shabaab, die zich zouden hebben afgespeeld in El Dheere, Somalië, zijn derhalve eveneens ongeloofwaardig, temeer nu niet het niet aannemelijk is dat Al Shabaab verzoekster zou dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen, gezien er geen enkele garantie is dat verzoekster deze tegen haar zin zou uitvoeren en het plegen van een zelfmoordaanslag normaal is voorbehouden voor de meest radicale Al Shabaab strijders, nu zij hierdoor in het paradijs terechtkomen.

2.12. Bij aanvullende nota legde verzoekster haar huwelijksakte, opgemaakt op 15 mei 2013, en haar geboorteakte, opgesteld op 20 oktober 1980, neer. De Raad merkt vooreerst op dat de bewijskracht van documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen, maar zij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Wat betreft de subsidiaire bescherming maakt verzoekster niet aannemelijk recent afkomstig te zijn uit El Dheere in de provincie Galgaduud in Somalië, laat staan uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. Alhoewel de Raad niet overtuigd is dat verzoekster voorafgaand aan haar vlucht effectief in El Dheere verbleven heeft, wordt anderzijds door de commissaris-generaal niet betwijfeld dat verzoekster vanaf haar geboorte tot 2012 in Mogadishu gewoond heeft zoals ook het verzoekschrift stelt. Aldus wordt nog de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Uit de informatie vervat gevoegd bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar de situatie in Mogadishu en de informatie bij het verzoekschrift.

2.17. Bij zijn aanvullende nota voegt de Commissaris-generaal de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu), waarop hij de beoordeling van de situatie in Mogadishu steunt: *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.18. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.19. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties.

Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.21. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.22. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappenden van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.29. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoekster geen enkel netwerk meer heeft in Mogadishu, nu haar grootmoeder die haar heeft opgevoed, in 2014 overleden is en aanvoert dat het voor mensen zonder netwerk in Mogadishu onmogelijk is om terug te keren, kan niet worden ingezien waarom verwezen wordt naar de grootmoeder wanneer verzoekster haar echtgenoot momenteel in Mogadishu, in de wijk Bulohubey, woont (verklaring DVZ, punt 15 a) en ook haar beide ouders in Madino, Mogadishu wonen (verklaring DVZ, punt 15b). Bovendien behoort verzoekster tot de Abgal clan, welke volgens de COI Focus, Mogadishu de dominante clan in Mogadishu uitmaakt. Verzoeksters beweringen geen netwerk te hebben in Mogadishu berusten aldus niet op waarheid.

2.30. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.32. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.33. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK